

Andrej Ivanuša

SLJEDEĆIH TISUĆU GODINA

(slovenskog: NASLEDNJIH TISOČ LET)

Sjeo je na kamen uz more.

Nježan povjetarac kovrčao je površinu vode i to ga je natjeralo, da je pažljivije osmotrio stjenovito dno. Uzdahnuo je kad je shvatio da nema više nikakvog življa (života) na kamenima u zaljevu. Još prošle godine na njima su bili sitni pužići. A ove godine tamo ispod morske razine nije bilo više ništa. Prije dvije godine oko kamena su plesale sitne riblje mladice i ispod njega bila je i žuta vlasulja. Još koju godinu ili dvije prije, nije se više točno sjećao, između kamena plivale su male ribice i morski crv pružio je svoju crnu rascijepljenu lovku daleko van ispod kamena. Bili su i morski krastavci, ježevi, ... tih životinja skoro se više nije sjećao. Pred nekoliko desetak godina ovdje u zaljevu su ribari lovili ribe, hobotnice i sipe. Hm? Bilo je još i drugih vrsta školjki.

»Kako se ono zovu? ... Prstaci ili priljepnice ili tako nekako,« pomislio je. »Uh, već dugo nisam jeo školjke. To je bilo još prije onog vremena, kad su postale otrovne.«

Prisjetio se mnogih godina i desetljeća. U sjećanju se vratio u doba prije pomlađivanja svoga tijela. Sjetio se sina i unuka, a onda još i praunuka i narednih generacija djece, sve svojih bioloških nasljednika kojim nije znao ni imena i skoro nikoga od njih nije nikad ni vidio a kamoli upoznao. Rodili su se u vremenu kad je ležao u regeneracijskoj komori i čekao, da mu se zametne (embrionalne) ćelije pretvore u nove organe i udove.

Sa zadovoljstvom je ispružio prste na ruci i opet ih stisnuo u pesnicu. Njegova ruka je bil mlada i baš takva kao njegova prva kad je imao trideset godina. Ponovno je uzdahnuo jer je pomislio da ga opet čekaju naporne i mnogo puta bolne terapijske vježbe u teretani. Novo tijelo si u skoro doba ne bi mogao priuštiti. Još za ovo mora otplatiti posljednjih deset rati kredita. Zbog toga ga mora čuvati i održavati u što boljoj psihofizičkoj kondiciji.

Pogledao je prema plaži gdje su zagorjeli mladenački muškarci i žene igrali odbojku na pijesku. Braun tijela lijepih i skladnih oblika. Kad je on bio mlad samo su rijetki imali ovakva tijela.

»Kakve je dala manjka priroda. I pored toga morali su si dodatno sami doraditi mišiće u teretani. A danas – tijelo si kupe. Model Apolon 12V6 ili Afrodita XU33. Ako imaš puno novca možeš si priuštiti sportski model. Kao što sam ja nekada kupovao sportske aute i njima zavodio djevojke.«

Sjetio se svoje prve žene s kojom je živio prije Velike transformacije. Umrla je za rakom na rodilima. Bila je u zadnjoj generaciji ljudi koji su umrli prirodnom smrću! Umrli su do kraja i potpuno! Pet godina prerano! Pet godina prije ... doba kad je medicina počela sa regeneracijama ljudi. To je bilo tada kada je počela revolucija Singularnosti u kojoj je umjetna inteligencija preuzela prvenstvo.

»Svakog dana u svakom pogledu sve više napredujemo!« gundao je. Onda je opet pogledao prema kovrčavom moru i sa tugom u srcu ponovno počeo razmišljati o pužićima, ribljim mladicama, morskim krastavcima i priljepnicama kojih u moru više nije bilo. I neće ih biti nikada više jer ovoj praznoj, braun zagorjeloj generaciji u Apolonovim i Afroditinim tijelima nije više briga.

»Andrija,« rekao je mali plišani medvjedić koji je doskakutao do njega. »Večeri se i zrak se hladi. Tvoja tjelesna temperatura je pala i mogao bi se prehladiti. Mislim takođe da bi morao na večeru. Donesem li ti termo-odijelo ili odemo u prebivalište?«

Pogledao ga je sa osmjehom na licu.

»Hej, Mendo. Donesi termo-odijelo i onda sjedni kraj mene. Gledat ćemo zalazak sunca,« rekao je veselo.

»Dobro, Andrija! Kako želiš!« rekao je njegov potporni androidni robot i doskakutao do prebivališta. Jer je imao kratke noge jedva je uspio preskakivati kamenje na obali.

Andrija je gledao za njim i napunilo ga je čisto zadovoljstvo. Medvjedić bio je njegov model, igračka za djecu, koju je nakrao svim i svačim što su mu omogućili tehnologija i njegov bankovni račun. Sjetio se filma Umjetna inteligencija (AI) gdje je bio medvjedić igračka jedini prijatelj glavnog junaka filma. Revolucija Singularnosti omogućila mu je da se dočepao tehnologije i znanja te počeo izrađivati pametne androidne-mehanotroničke-plišane medvjediće za djecu. To je postala njegova specijalnost i znao je, da je s njim razveselio mnogo njih. Posle posljednje regeneracije svog tijela počeo je izrađivati svog Mendo po filmu jer je i njemu bila potrebna podrška u ovom promijenjenom svijetu. Sa mentalnim implantantom uključio je nano-projektor u mrežnjači svojih očiju. Ispred sebe zagledao je prizor iz filma kojeg je vidio već nekoliko tisuću puta. Taj ga je opet rastužio i raznježio. Ugasio je nano-projektor u očima i zurio u prazno u more koje je postajalo sve tamnije.

»Ne tiče ih se!« ljuto je pomislio. »Već dugo ih nije više briga što se događa sa planetom! Jedan mrav ili crv više ili manje, baš to koga briga! Kupiš si novo tijelo i hajde opet na novu pijanku. Ako ti mrkne bubreg zbog alkohola, nije važno, kupit ćeš novi. Smrvljeni prst, ajmo u regeneraciju po drugog. Čak si daju izbrisati sjećanje na bol. Loše uspomene, klik, klik, bzzz ... i nema ih više! Vlasulja nije važna, ionako nas može opaliti. Opasno, bolno ... treba je uništiti. To je nešto nepotrebno, zastarjelo, još ispred doba Singularnosti!«

Mahao je rukama. Ustavio se tek, kad je medvjedić rekao:

»Andrija, je sve u redu s tobom?«

»Je, u redu je Mendo,« je rekao nježno. »Malo sam se razljutio jer sam se sjetio ... Ali nije važno! Dodaj mi termo-odijelo, da se obučem!« Medvjedić se iztegao nagore prema njemu koliko je mogao i dao mu izolirani kombinezon. Kad je Andrej zategao posljednji zatvarač je odijelo-mašina počela sa radom. Najprije se podiglo grijanje a potom i masaža potkožnog tkiva, da mu se digne tjelesna temperatura na odgovarajuću razinu. Termo-odijelo je nekoliko sekundi kasnije izradilo i cjelovitu analizu te ustanovilo, da ima povišeni šećer u krvi. Nano-roboti u krvi bili su odmah preprogramirani i hormonska ravnoteža je bila za minut već u idealnom stanju.

U međuvremenu je Mendo sjeo na kamen i gledao zalazak sunca. Njegov e-mozak nije shvaćao ljepote zalaska sunca. A pošto je njegov Andrija rekao da će obojica gledati sunce koje zalazi jednostavno je sjeo i gledao kako se sunce potapa u more.

»Sunce se potapa u more,« rekao je Mendo, kad je Andrija sjeo kraj njega na kamen.

»Jeste,« potvrdio je Andrija, »sunce se potapa u more!«

Mendo je okrenuo glavo ka njemu i rekao:

»Ali astronomski to nije ...« Andrija je položio prst na njegova usta.

»Znam tvoj prigovor. Ali pretvaraj se, da je to zaista tako!«

Medvjedić je opet okrenuo glavu prema suncu i izlegao ramenima. U tišini su gledali kako se je sunce potpuno potopilo u more. Onda je robot rekao:

»Sunce se potopilo u more!«

»Zaista,« potvrdio je Andrija.

»Ali to nije tako, ni u astronomskom ni u fizikalnom smislu!« protestirao je Mendo.

»I to je istina,« kimnuo je Andrija. Mendo je neko vrijeme teško razmišljao i onda se počeo po glavi.

»To je proturječje!« rekao je.

»I to je istina, sa tvog stajališta!« je rekao Andrej i nešto u njegovom glasu je zaustavilo mehanotroničku igračku, da nije više ugovarala. Andrija je neko vrijeme zurio u medvjedića i potom u more bez življa (života).

Iznenada mu se rasvijetlilo lice.

»Dođi Mendo, poneseš te natrag. Imam duže noge od tebe!« je veselo rekao.

»Jeste, rekao bih!« kimnuo je Mendo. Kad mu je bio u naručju, privio se ka njemu i rekao:

»Jako mi se sviđa kad me nosiš!«

Andrija je kimnuo zamišljen:

»I meni se to sviđa. Možda će mi to najviše manjkati, kad ću ...!«

»Kad ćeš ... što?« pitala je mehanička igračka.

»Žalit ću za tobom jer ću se pridružiti Romornim Umovima,« rekao je Andrija i pogledao pravo u Mendove oči. Njegov mali e-mozak malo je zabrujao kada je prerađivao tu informaciju.

»Zaista to želiš? Je tvoja odluka čvrsta?« pitao je Mendo.

»Jeste! Toliko me znaš, da nikad ne pričam u prazno!«

»Znam! Pa ti si me izradio!«

Andrija je kimnuo i preskakivao kamenje na obali.

»Dugo vremena sam već na svijetu, Mendo. Vidio i doživio sam sve. A najviše me razljuti ... bezbrižnost. Taj odnos 'lako ćemo' jako me razljuti. Ljudi smo se otisnuli na Veneru, na Mars pa i dalje. Ali ovdje na Zemlji, ... ovdje nestaju mravi, puževi, vlasulje ... Mislim da smo izgubili i sami sebe ... na tom putu u 'svjetlu budućnost'. Oči me bole od tog svjetla. Pa srce, razum također. Zbog toga ... moram nešto promijeniti. Evo, zato moram promučkati svjetski kompleks, inteligencijski tenk Romornih Umova. Oni su se već odavno izgubili u beskonačnim kalkulacijama vrtloga crnih rupa i tranzicija kroz prostor-vrijeme ... da mogu naše međuzvjezdane lađe slobodno i sigurno putovati do drugih svjetova.«

Mendo nije rekao ništa. Samo je primao informacije te ih prerađivao. Njegove memorijske banke bile su velike ali njegov procesor je bio ograničen.

Andrija je stupio u bivalište i Mendu posjeo na uzglavlje ležišta. Materializator je u međuvremenu izradio čašu punu hranjive tečnosti sa ukusom jagode na stolčić. Andrija ju je iskapio. Kad je odložio čašu, ona se u trenutku dematerijalizirala.

»Dovoljno napredna tehnologija ne razlikuje se od magije,« pomislio je Andrija. Okrenuo se ka Mendu i pitao ga:

»Razmišljaš ili ti treba energija?«.

»I jedno i drugo!« rekla je igračka.

»Čekaj, uključit ću te!« rekao je i pomoću mentalnog implatanta uključio prenos energije.

»Je bolje?« je pitao Andrija. Medvjedić je samo kimnuo glavom.

Romorni Umovi je samo istoznačnica (sinonim) za jako veliku mrežu ljudskih mozgova bez tijela. Mnogi su željeli doprinijeti nauci i zbog toga su se odlučili za boravak u njoj. Singularijski strojevi su svaki ljudski neuron pretvorili u nanočip. Između nanočipa uspostavljene su jednake sinaptičke veze kao u pravom ljudskom mozgu. Na taj način se ličnost u cjelini prekopira u Gigantopleks. Vremenom je to postao gigantski ljudski računar svjetskih razmjera koji omogućuje stotinjak otkrivenja u svakom sekundu. Singularijski strojevi

te ideje pretvaraju u nove proizvode, nove mogućnosti, teorije i u sve što nova brzo rastuća ljudska vrsta treba. Ali već nekoliko godina samo preračunavaju trajektorije međuzvezdanih lađa na putu u duboki svemir. Vode ih na njihovim putanjama kroz magnetno-gravitacijske čvorove.

»Umrijet ćeš!« iznenada rekao je Mendo. Andrija je sjeo na rub ležišta.

»Svakako! Tjelesno ću umrijeti. Sve će naslijediti moji potomci. I tebe, dragi moj Mendo.« Mendo je šutio.

»Samo moj um se pretoči v mrežu. Onda ... znaš, Mendo. Pobrinut ću se da će biti u našem zaljevu opet ribice, vlasulje, morski krastavci, priljepnice, pa čak ježeve, sipe i hobotnice ...« Andrej je legao i rukama si podupro glavu. Mendo još uvijek nije rekao ništa.

Tek posle dugog vremena tiho je rekao:

»Nedostajati ćeš mi, Andrija!«

»Mendo, pa ti si samo mehanotronička aplikacija u obliku plišanog medvjedića. Ne mogu ti nedostajati!«

»Imaš pravo,« kimnuo je Mendo. »Ne mogu proturječiti. Ali, ipak, nekako, ... bit će neki nedostatak!«

»Nedostajati ćeš i ti meni. A također i sve to što imam sada sa ovim regeneriranim mladalačkim tijelom. Ali to je sve badava ako u zaljevu nema morskih životinja koje su bile tamo nekoliko milijuna godina i prije mene. Sve to je uzalud! Zbog toga ... moram među Romorne Umove, da sve zajedno nekako povratim ... Još ne znam kako, ali ću se sigurno dosjetiti v narednih deset ili sto godina!«

Onda je počeo razmišljati o dodoju, izumrloj novozelandskoj ptici, pa o mamutima, ... o dinozavrima in gle, čak o trilobitima. Sa zadovoljstvom je pomislio, da će imati ponovo zanimljiv posao za sljedećih tisuću godina.